

РЕШЕНИЕ

№ 2849

гр. София, 26.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I отделение 4 състав, в публично заседание на 31.05.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **6991** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Предявени са пет броя кумулативно съединени иски от С. Х. Каварджиева от гр. С. в качеството ѝ на физическо лице срещу А. „М.“ за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, вследствие на отмененото с влязло в сила решение по адм. дело № 821/03 г. по описа на Русенския окръжен съд като незаконосъобразно решение № ТП – 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р за смяна на тарифна позиция и досъбиране на държавни вземания, както следва: 1. иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата от 570 100,65 лева, представляваща дължимата от ищцата сума за престой на вагони за периода от 05.09.2003 г. до 13.06.2005 г. ведно със законната лихва върху тази сума; 2. иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 17 443, 01 лева, представляваща разноски, за които ищцата е осъдена да заплати с изпълнителен лист по гр. дело № 10811/06 г. по описа на С районен съд, 67 състав; 3. иск за обезщетение за имуществени вреди за сумата от 4955,58 лева, представляващи разходи за товарене, разтоварване на стоката, транспортни услуги, проби; 4. иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 128 204 (сто двадесет и осем хиляди двеста и четири) лева, представляващи пропуснати ползи от невъзможността ищцата да вдигне стоката, представляваща 239 400 кг. нерафинирано масло тип РЗ преди 13.06.2005 г. и да реализира печалба от продажбата ѝ ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.09.2003 г. до окончателното ѝ изплащане; 5. иск за обезщетение за неимуществени вреди за сумата

в размер на 50 000 лева, представляващи претърпени от ищцата морални вреди, страдание, неудобство ведно със законната лихва от завеждането на иска до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба ищцата поддържа, че претендираните от нея имуществени вреди са в резултат на отмененото като незаконосъобразно решение № 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р за смяна на тарифен номер и досъбиране на държавни вземания с решение по адм. дело № 821/2003 г. по описа на Русенския окръжен съд. Изразява становище, че предявените искове за имуществени вреди са доказани по основание и размер, като от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства са обосновава извода за реално настъпили за ищцата вреди, описани в исковата молба и е налице пряка причинна връзка между претендираните имуществени вреди и отменения като незаконосъобразен административен акт. Едновременно с това твърди, че е доказан и искът за претендираните неимуществени вреди в размер на 50 000 лева, изразяващи се в безпокойство, страдание, неудобство, стрес във връзка с водените дела, неправомерно задържаната ѝ от митническите органи стока. Процесуалният представител на ищцата излага подробни доводи за основателност на исковите претенции, като претендира направените в хода на съдебното производство разноски за вещо лице.

Ответната страна - А. „М.“, представлявана от юрк. Й и юрк. П оспорва предявените искове по основание и по размер и счита, че същите са недоказани и неоснователни. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Контролиращата страна – С градска прокуратура, чрез представителя си прокурор П изразява становище за основателност на предявените искове.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

В качеството ѝ на едноличен търговец – „С. – С. Каварджиева“ на 05.09.2003 г. ищцата е осъществила внос на 243 900 кг. нерафинирано масло тип РЗ на МП „Товарна гара“ – Р с произход Р, като стоката е декларирана с тарифен номер *.

Посочената стока е внесена с оглед сключения от ищцата като едноличен търговец на 28.08.2003 г. рамков договор за доставка с „RIKOLENKO Trading Limited“ по писмена заявка от купувача (приложение № 2 към договора) за количество 250 (двеста и петдесет) метрични тона +/-5% при цена съгласно договора – 310 щ.долара за метричен тон, обща цена на доставката 77 500 щ.долара или за внесените 234 900 кг. масло договорената продажна цена възлиза на 72 819,00 щатски долара.

Видно от митническата декларация № 4009/4-1705 от 05.09.2003 г. за осъществен внос на нерафинирано масло тип РЗ налично същото е на стойност 128 204,00 лева и начислен ДДС в размер на 25640,00 лева, което ДДС е реално внесено.

Стоката е била обмитена съгласно представените от ищцата документи със ставка на мито – 0%. Установява се, че митническите органи са извършили лабораторно изследване на взети проби за анализ от петте броя цистерни, като съгласно експертното заключение № 12-00-1809 от 09.09.2003 г. стоката представлява продукт от преработката на нефта, средно масло, различен от керосин и е следвало да се класира с тарифен номер *. Впоследствие е издадено решение № ТП – 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р, с което е определен тарифен номер 2710 19 29 0 за внесената стока от „С. – С. Каварджиева“ по ЕАД № 4009/4 – 1705 от 05.09.2003 г. и е определено задължение за доплащане, както следва: - акциз съгласно

чл.7, ал. 5 от ЗА и ППЗА в размер на сумата от 76 343,00 лева и ДДС – 15 268,00 лева.

Установява се, че с решение по адм. дело № 821/2003 г. по описа на Русенския окръжен съд е отменено решение № ТП – 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р за претарифиране на внесена стока от „С. – С. Каварджиева” – гр. С.. Цитираното решение е оставено в сила с решение № 3852 от 28.04.2005 г. по адм. дело № 2679/2004 г. по описа на Върховния административен съд, I отделение. По молба за отмяна, подадена от РМД – гр. Р е постановено решение № 10852 от 06.12.2005 г. по адм. дело № 6068/2005 г. по описа на ВАС, петчленен състав, с което е отменено влязлото в сила решение № 29 от 29.08.2004 г. по адм. дело № 821/2003 г. на Русенския окръжен съд и оставилото го в сила решение № 3852/28.04.2005 г. по адм. дело № 2679/2004 г. на ВАС, I отделение и делото е върнато на Русенския окръжен съд за ново разглеждане.

Съобразно дадените указания с решение № 221 от 12.05.2006 г. по адм. дело № 19/2006 г. по описа на Русенския окръжен съд е отменено оспореното решение № ТП – 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р, което е оставено в сила с решение № 11485 от 20.11.2007 г. по адм. дело № 9252/2006 г. по описа на Върховния административен съд, I отделение.

Съгласно писмо изх. № 37-00-255 от 25.05.2005 г. на „Български държавни железници” ЕАД едноличният търговец е уведомен, че на 17.05.2005 г. на внесената стока е дадено митническо направление и товарителниците са приети, както и че същият дължи на „БДЖ” ЕАД цена за престой на вагоните в размер на 545 418,00 лева и след заплащане на тази сума ще му бъдат предоставени вагоните и стоката за разтоварване.

Между „БДЖ” ЕАД и „С. – С. Каварджиева” е сключено споразумение на 13.06.2005 г., с което едноличният търговец признава задължението си към „БДЖ” ЕАД в размер на 570 100,65 лева такси за престой на вагони, собственост на румънската железопътна администрация, № № 3153 796 5411-6, 3153 796 5983-4, 3153 796 5664-0, 3153 796 5627-7 и 3153 796 5442-1 за периода от 05.09.2003 г. – 13.06.2005 г. Със споразумението е посочен срок за изпълнение на задължението към „БДЖ” ЕАД – до 30.03.2006 г. заедно със законната лихва до датата на окончателното погасяване на задължението, като за обезпечаване изпълнението на задължението от „С. – С. Каварджиева” е издаден запис на заповед в полза на „БДЖ” ЕАД за сумата от 570 100,65 лева с падеж 10.04.2006 г. Уговорено е „БДЖ” ЕАД да освободи вагоните и разтовари стоката, представляваща 234 900 кг нерафинирано масло тип РЗ и да я предостави в срок от два работни дни след сключването на споразумението. В чл. 5 от споразумението е предвидено едноличният търговец да предяви иск срещу А. „М.” на основание чл. 45 от ЗЗД за възстановяване на претърпени вреди и пропуснати ползи в резултат на решение за смяна на тарифен номер и досъбиране на държавни вземания № ТП – 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р, като при предявяване на иска „БДЖ” ЕАД се задължава да встъпи по делото като трето лице – помагач.

Видно от приетите по делото товарителници № 986, 987, 988, 989, 990,991 и 992 същите са приети на 17.05.2005 г.

Установява се, че на 02.09.2003 г. е заплатено ДДС в размер на 25 641 лева в полза на МП Товарна гара Р от „С. – С. Каварджиева”.

Във връзка с разтоварването на стоката са представени фактура № 1...245 от 16.06.2005 г., издадена от „Инимпорт” ЕООД за сумата от 552,00 лева (с предмет – товаро-разтоварна услуга,плащане по договор) заедно с фискален бон от 16.06.2005 г.

за сумата от 552,00 лева, фактура № 2798 от 17.06.2005 г., издадена от „Тотал контрол“ ЕООД на стойност 180,00 лева с предмет – стоков контрол на нерафинирано масло, фактури № * от 18.05.2005 г., № * от 18.05.2005 г., издадени от „БДЖ“ ЕАД на обща стойност 1344, 58 лева с включен ДДС, фактура № 740 от 19.06.2005 г., издадена от „Ники – Николина Станчева“ за извършване на транспортна услуга на обща стойност 1920,00 лева, фактура № 12896 от 15.01.2004 г., издадена от „СЖС Б“ ЕООД на стойност 720 лева с включен ДДС с предмет – вземане на проби от нерафинирано масло тип Р 3 заедно с квитанция за допл. Ф. 12896 за сумата от 240 (двеста и четиридесет) лева.

С договор от 13.10.2005 г. С. Х. Каварджиева като едноличен собственик на „С. – С. Каварджиева“ прехвърля на А В М собственото си предприятие като съвкупност от права, задължения, фактически отношения, фирмен знак и фирмено наименование заедно с всички активи и пасиви на предприятието. Прехвърлянето на търговското предприятие е вписано с решение № 1 от 15.03.2006 г. по ф.д. № 4532/2000 г. по описа на С градски съд.

По молба на „БДЖ“ ЕАД с изх. № 09-00-374 от 14.11.2006 г. е образувано изпълнително дело № *01114 по описа на ЧСИ – Ренета Милчева въз основа на издаден изпълнителен лист от 12.06.2006 г., издаден от СРС, 67 състав, с който „С. – С. Каварджиева“ е осъден да заплати на „БДЖ“ ЕАД сумата в размер на 570 100, 65 лева – задължение по запис на заповед от 13.06.2005 г. ведно със законната лихва от 15.05.2006 г. до окончателното изплащане, както и сумата в размер на 17 443,01 лева – разноски по делото. Изпълнителното производство е насочено срещу приобретателя на предприятието и срещу отчуждителя – С. Х. Каварджиева. С решение № 63 от 17.07.2008 г. по гр. дело № 484/2008 г. по описа на С градски съд, АО, III състав са отменени действията на частен съдебен изпълнител Р М № 790 на КЧСИ по изпълнително дело № *1114/2006 г. по изпращане и връчване на призовка за доброволно изпълнение на длъжника С. Х. Каварджиева, по налагане на заповед върху набраните в банкова сметка в „Юробанк И Еф Джи Банк“ суми (представляващи превеждани от дирекция „Социално подпомагане“ Красно село месечни добавки по ЗИХУ и социално помощи по ЗСПД) и по събиране на сумата от 3 111 лева, преведена по сметка на ЧСИ.

В хода на съдебното производство е изслушано и прието заключение по съдебно-митническа експертиза, съгласно която левовата равностойност на внесената стока към дата 05.09.2003 г. е в размер на 128 204,00 лева, като вещото лице не е установило документи, от които да са направени заключения относно годността на продукта, а във връзка с поставената задача да се определи пазарната цена на същото количество стока към м.06.2005 г. в заключението е посочено, че средната доставна цена през м.06.2005 г. въз основа на данни, предоставени от А. „М.“ е 4,17 лева за килограм.

Разпитани са двама свидетели Е Г и Б В за установяване на психическото и емоционалното състояние на ищцата за периода на водените дела с РМД – Р.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предявените от С. Х. Каварджиева иски за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са допустими, доколкото ищцата твърди, че претендираните от нея подробно описани в исковата молба вреди са в резултат на отмененото като незаконосъобразно с влязло в

сила решение на Русенския окръжен съд решение № 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р. Спазена е и разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

След съвкупна преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства и при така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира, че предявените от С. Х. Каварджиева искове следва да се отхвърлят като неоснователни:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните материални предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт или незаконно действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

С определение от 19.10.2009 г. съдът е указал на ищцата, че на основание чл. 154, ал. 1 от ГПК носи доказателствена тежест за установяване на фактите и обстоятелствата, изложени в исковата ѝ молба, от които черпи благоприятни последици, като следва да установи реалното настъпване на твърдяните вреди (имуществени и неимуществени), пряката връзка между причинените вреди и отмененото като незаконосъобразно решение № ТП – 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р за смяна на тарифна позиция и досъбиране на държавни вземания.

Между страните не съществува спор относно наличието на първата предвидена в чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОП предпоставка – наличието на отменен по надлежния ред като незаконосъобразен административен акт. Решение № ТП – 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р, с което е определен тарифен номер 2710 19 29 0 за внесената стока от „С. – С. Каварджиева” по ЕАД № 4009/4 – 1705 от 05.09.2003 г. и е определено задължение за доплащане, както следва: - акциз съгласно чл.7, ал. 5 от ЗА и ППЗА в размер на сумата от 76 343,00 лева и ДДС – 15 268,00 лева, е отменено с влязло в сила решение на Русенския окръжен съд.

Основният спорен въпрос в хода на съдебното производство е дали са настъпили твърдяните от ищцата имуществени и неимуществени вреди, дали тези вреди са пряка и непосредствена последица от отменения административен акт и дали се доказва претендирания размер на обезщетението.

Настоящият съдебен състав обосновава следното по всеки един от предявените от С. Х. Каварджиева искове срещу А. „М.”:

1. По иска за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 570 100, 65 лева, представляващи дължимата от ищцата сума за престой на румънски вагони на МП „Товарна Гара” – Р за периода от 05.09.2003 г. – 13.06.2005 г. Така претендираните вреди не са пряка и непосредствена последица от отмененото като незаконосъобразно решение № ТП – 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р. С административния акт е определен различен тарифен номер на внесената от „С. – С. Каварджиева” стока (нерафинирано масло тип Р 3) от декларирания с ЕАД №

4009/4-17-05 от 05.09.2003 г. На това основание за вносителя е възникнало задължение за доплащане на акциз и ДДС, чиито конкретни размери са посочени в решението на началника на Митница Р. Съгласно чл. 80 от Закона за митниците (ЗМ) когато приемането на митническата декларация поражда митническо задължение, вдигането на стоките, включени в тази декларация се разрешава само ако митническото задължение е заплатено или обезпечено. Даването на разрешение за вдигане на стоките поражда вземането под отчет на вносните митни сборове, определени в съответствие с данните, посочени в митническата декларация. Когато митническите органи считат, че започната проверка може да доведе до размер на митните сборове, по-голям от определения в съответствие с данните, обявени в ЕАД, те изискват учредяване на обезпечение с размер, достатъчен да покрие разликата в сумите. Вместо да учреди обезпечение деклараторът може да поиска незабавно вземане под отчет размера на митните сборове, който митническите органи считат, че може да възникне в резултат на проверката.

В процесния случай се установява по категоричен начин, че „С. – С. Каварджиева” не е заплатила определеното ѝ с решение № 11717 от 10.10.2003 г. задължение, както и не го е обезпечила по надлежния ред. От анализа на цитираната материалноправна разпоредба на чл. 80 от ЗМ следва, че разрешение за вдигане на стоката се дава от компетентния митнически орган само при заплащане или обезпечаване на определеното митническо задължение. До този извод се достига и от съдържанието на нормата на чл. 75, ал. 3 от ЗДДС (отм., действащ за процесния период) и от разпоредбата на чл. 77, ал. 7 от Закона за акцизите (отм.). Без значение е обстоятелството, че едноличният търговец е оспорил по съдебен ред решение № 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р за смяна на тарифен номер и досъбиране на държавни вземания, доколкото в ЗМ са регламентирани условията, при които митническите органи разрешават вдигането на стока. В случай, че търговецът бе заплатил определения акциз и ДДС или е обезпечил определените задължения, митническите органи биха разрешили вдигането на стоката незабавно. Съответно след влизането в сила на решението на Русенския окръжен съд за отмяна на горепосочения административен акт лицето е могло да претендира възстановяване на платения акциз и ДДС по надлежния ред. В настоящия случай липсва предприето активно поведение от страна на „С. – С. Каварджиева” за заплащане на пълния размер на определения акциз и ДДС (установява се само заплащане на декларираното с митническата декларация ДДС), поради което същата не може да черпи права от своето собствено бездействие.

От друга страна, не се установява, че претендираните вреди в размер на 570 100,65 лева са реално заплатени от ищцата, като по делото не са представени доказателства (платежни нареждания и други документи) за плащането на посочената сума. Така описаните в исковата молба вреди са свързани с периода от датата на вноса на процесната стока – 05.09.2003 г. до датата на освобождаването и вдигането им – 13.06.2005 г., което е станало след подписване на споразумение между „С. – С. Каварджиева” и „БДЖ” ЕАД. Съгласно писмо № 44-00-III -209 от 31.10.2003 г., адресирано до Митница Р процесната стока е във вагони, собственост на румънските железници и за тях „БДЖ” ЕАД заплаща наем. Видно от писмо изх. № МРП -1422 от 09.02.2004 г. на началник на Митница Р, адресирано до „БДЖ” ЕАД е посочено, че процесните вагони – цистерни са могли да бъдат освободени, като за целта „С. – С. Каварджиева” е следвало да подаде искане до А. „М.” по смисъла на чл. 57 от ЗМ, но такова искане не е депозирано. В цитираното писмо, както и в писмо изх. № МРП –

12806 от 12.11.2003 г. на началника на Митница Р е посочено изрично, че Митница Р не е страна по превозния договор и претенциите по възникнали превозни разноски следва да бъдат отнесени към лицата, обвързани с превозната операция. Съгласно чл. 15, § 4 от Единните правила за международен превоз на стоки СИМ превозните разноски, които изпращачът не е поел за своя сметка, остават в тежест на получателя. От събраните по делото доказателства се установява, че товарителниците за стоките са приети от получателя – „С. – С. Каварджиева” на 17.05.2005 г., което означава дължимите превозни разноски са изцяло в тежест на едноличния търговец.

В допълнение следва да се посочи, че сключеното между „С. – С. Каварджиева” и „БДЖ” ЕАД споразумение от 13.06.2005 г. е доброволно съглашение, извършено по тяхно желание и преценка и не обвързва митническите органи. По делото не са ангажирани и доказателства, че ищцата е заплатила реално посоченото в споразумението към „БДЖ” ЕАД задължение, както и доказателства, че „БДЖ” ЕАД е заплащало конкретен наем на румънските железници за процесните вагони – цистерни. Съгласно чл. 102, ал. 1 от Наредба № 44 за превоз на товари с железопътен транспорт при незаплащане на дължимите превозни разноски непотърсените (неосвободени и невдигнати) пратки, за които получателите са редовно уведомени, подлежат на ликвидация. Съгласно чл. 102, ал. 2, т. 2 от цитираната Наредба по същия ред се постъпва и при предадените за превоз товари, чиито превозни цени не са заплатени. Неизплащането на дължимите суми представлява неизпълнение на договора за превоз и е основание за ликвидиране на пратката. Това означава, че претендираните от ищцата суми за престой на вагоните касаят наличието на взаимоотношения между „БДЖ” ЕАД и „С. – С. Каварджиева”, а не са пряка последица от издадения от началника на Митница Р административен акт – решение № ТП 11717 от 10.10.2003 г. за смяна на тарифен номер и досъбиране на държавни вземания. Следователно, така претендираният иск за заплащане на обезщетение в размер на 570 100, 65 лева се явява недоказан и неоснователен поради липсата на кумулативно предвидените в чл. 203 от АПК условия – конкретно настъпили вреди и наличието на пряка причинна връзка между отменения като незаконосъобразен административен акт и претендираните вреди.

2. По иска за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 17 443,01 лева, представляващи разноски, за които ищцата е осъдена да заплати съгласно изпълнителен лист по гр. дело № 10811/2006 г. по описа на СРС, 67 състав. Настоящият съдебен състав намира, че претендираните вреди не са пряка и непосредствена последица от отмененото решение № ТП 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р. Издаденият изпълнителен лист е във връзка с неизплатените съгласно споразумението от 13.06.2005 г. с „БДЖ” ЕАД задължения, за обезпечаването на които „С. – С. Каварджиева” е издала запис на заповед в полза на кредитора. Претендираната сума касае направени по гр. дело № 10811/2006 г. по описа на СРС, 67 състав разноски, които са свързани с отношенията между „С. – С. Каварджиева” и „БДЖ” ЕАД, а не е пряк и непосредствен резултат от горепосочения административен акт. Следователно, не се касае за вреди, причинени от индивидуален административен акт, отменен като незаконосъобразен по надлежния ред, а за суми, направени в хода на съдебно производство, образувано по инициатива на кредитора „БДЖ” ЕАД и насочено срещу длъжника „С. – С. Каварджиева” за събиране на задължението съгласно уговорения срок в споразумението между двете страни от 13.06.2005 г.

3. По иска за присъждане на обезщетение за имуществени вреди за сумата от 4955,58

лева, представляващи разходи за товарене, разтоварване на стоката, транспортни услуги, проби. Претендираната сума е във връзка със съществуващите облигационни отношения между „С. – С. Каварджиева” и „БДЖ” ЕАД съгласно сключеното между страните споразумение 13.06.2005 г., а не е свързана и не е пряка последица от отмененото решение № ТП 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р. В чл. 4 от споразумението е уговорено, че „БДЖ” ЕАД ще предостави стоката в срок от два работни дни след сключването му, а „С. – С. Каварджиева” ще освободи вагоните в срок от два работни дни след предоставяне на стоката от „БДЖ” ЕАД. Представените към исковата молба фактури с предмет – товарителни работи не могат да бъдат обвързани с административния акт, от който ищцата твърди, че произтичат, като те не се свързват и с конкретни действия (бездействия) на митнически органи. Посочената сума касае извършените услуги по разтоварване на процесната стока в съответствие с уговореното в чл. 4 от споразумението между „БДЖ” ЕАД и „С. – С. Каварджиева”. От друга страна, представената фактура № 12896 от 15.01.2004 г., издадена от „СЖС Б” ЕООД на обща стойност 720 лева с предмет – вземане на проби от нерафинирано масло, подготовка на проби и предоставяне за анализи в лаборатория е свързана с разноси, направени в хода на самото съдебно производство по оспорване на решение № ТП 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р и касаят извършването на назначената по делото експертиза от вещо лице. Следователно, не е налице пряка причинна връзка между претендираните вреди и отмененото като незаконосъобразно решение № ТП 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р, поради което така предявеният иск за имуществени вреди за сумата от 4955,58 лева следва да се отхвърли като неоснователен.

4. По иска за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 128 204 лева, представляващи пропуснати ползи от невъзможността ищцата да вдигне стоката, представляваща 234 900 кг нерафинирано масло тип РЗ преди 13.06.2005 г. и да реализира печалба от продажбата ѝ.

Съдът намира, че не се доказва действително претърпени вреди и наличието на пряка причинна връзка между гореописания административен акт – за смяна на тарифен номер и досъбиране на държавни вземания и твърдяните вреди. Претендираната от ищцата сума представлява левовата равностойност на стоката съгласно ЕАД № 4009/4-1705 от 05.09.2003 г. (на стойност 72 819 щатски долара), което е констатирано и от вещото лице при изготвеното заключение по съдебно-митническата експертиза. По делото липсват категорични данни за установяване годността на продукта поради липсата на самата стока и невъзможността да се произнесе експерт – оценител на съответния продукт. Ищцата твърди, че така описаните вреди следват от невъзможността ѝ да вдигне внесената от Р стока преди 13.06.2005 г. и да реализира печалба от нейната продажба. За да бъде вдигната стоката, за търговеца е съществувало задължението по чл. 80 от ЗМ за заплати определените митни сборове или да ги обезпечи. Такива действия не се предприети от ищцата, поради което не може да се приеме, че са настъпили конкретни вреди, изразяващи се в пропуснати ползи за посочената сума вследствие на невъзможността да вдигне стоката и да я реализира на пазара с цел печалба. Следователно, неоснователно е твърдението на ищцата и на нейния процесуален представител, че стоката е била незаконно задържана от митническите органи. Такива доказателства не са събрани по делото, като в случая се претендират суми от собственото бездействие на ищцата (която не е предприела законовите действия съгласно чл. 80 от ЗМ да заплати пълния размер на акциза и ДДС

или да ги обезпечи), а не от незаконосъобразен административен акт или действие /бездействие на конкретно длъжностно лице при изпълнение на административна дейност. Освен това недоказано е и твърдението, че стоката е била годна до 05.09.2004 г. По делото не са налице категорични данни за установяване на точния срок на годност на продукта, до което заключение е достигнало и вещото лице при изготвяне на експертизата по делото. Вещото лице се е позовало на съдържащия се по делото сертификат, съгласно който срокът на годност на продукта е една година от датата на доставянето му при спазване на изискванията за опаковка, съхранение и транспорт. Самата годност на продукта може да бъде проверена след лабораторен анализ, но доколкото стоката липсва, такава експертиза не може да бъде направена и с оглед на тези факти вещото лице е приело, че не се установи заключение относно годността на продукта.

Съдът намира, че не е налице пряка причинна връзка между отмененото като незаконосъобразно решение № ТП 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р и претендираните вреди, поради което искът за присъждане на обезщетение за сумата в размер на 128 204 (сто двадесет и осем хиляди двеста и четири) лева следва да се отхвърли като неоснователен.

5. По иска за неимуществени вреди за сумата от 50 000 лева. За доказване на основателността на иска са разпитани двама свидетели Г и В, които дават много общи показания относно психическото, здравословното и емоционално състояние на ищцата за периода след вноса на процесната стока и водените съдебни производства с митническите органи, като същите не излагат конкретни факти и обстоятелства относно процесния случай. Св. Г поддържа : ” знам, че тя многократно пътуваше до гр. Р ...разбрах от родителите ѝ, че е имала проблем с последната доставка...беше притеснена, отслабнала и психически беше много разстроена”. Св. В заявява: „знам, че се занимаваше с търговия и внасяше някакви продукти – масла.....от приятелския кръг съм чувал, че има проблеми, с мен не е споделяла....раздели се с партньора, с който живееха”. Дадените показания от св. Г и св. В относно състоянието на ищцата не са конкретни и не почиват на преки възприятия на свидетелите, а се касае за интерпретация, пресъздаване на разкази на трети лица, близки на С. Каварджиева. Едновременно с това не са ангажирани доказателства (медицински бележки, болнични листове, рецепти и др.) за действително влошено здравословно състояние на С. Х. Каварджиева. Така дадените от свидетелите показания не могат да обосноват настъпването на твърдяните неимуществени вреди – неудобство, безпокойство, стрес, които да представляват пряка и непосредствена последица от отменения административен акт. В тази връзка следва да се посочи, че адресат на решение № ТП – 11717 от 10.10.2003 г. на началника на Митница Р е „С. – С. Каварджиева”, а не самото физическо лице.

По така изложените съображения съдът намира, че предявеният от С. Каварджиева иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 (петдесет хиляди) лева следва да се отхвърли като неоснователен.

С оглед отхвърлянето на предявените иски за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди неоснователни са и акцесорните претенции за заплащане на законната лихва върху всяка от главниците.

Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разносните по производството. По делото ищцата е освободена от заплащането на държавна такса, като същата е заплатила вознаграждение за вещо лице

за изготвената съдебно-митническа експертиза, което означава, че ищцата не следва да бъде осъдена да заплаща направените по делото разноски – държавна такса и възнаграждение за вещо лице.

С оглед направеното от процесуалните представители на ответната страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ и чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения С. Х. Каварджиева следва да бъде осъдена да заплати на А. „М.“ сумата в размер на 15 864,00 лева (петнадесет хиляди осемстотин шестдесет и четири) лева.

Водим от горното и на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 203, ал. 1 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. Х. Каварджиева при условията на кумулативно обективно съединяване срещу А. „М.“ иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата от 570 100,65 лева, представляваща дължимата от ищцата сума за престой на вагони за периода от 05.09.2003 г. до 13.06.2005 г. ведно със законната лихва върху тази сума; иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 17 443, 01 лева, представляваща разноски, за които ищцата е осъдена да заплати с изпълнителен лист по гр. дело № 10811/06 г. по описа на С районен съд, 67 състав; иск за обезщетение за имуществени вреди за сумата от 4955,58 лева, представляващи разходи за товарене, разтоварване на стоката, транспортни услуги, проби; иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 128 204 лева, представляващи пропуснати ползи от невъзможността ищцата да вдигне стоката, представляваща 239 400 кг. нерафинирано масло тип РЗ преди 13.06.2005 г. и да реализира печалба от продажбата ѝ ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.09.2003 г. до окончателното ѝ изплащане; иск за обезщетение за неимуществени вреди за сумата в размер на 50 000 лева ведно със законната лихва от завеждането на иска до окончателното ѝ изплащане. ОСЪЖДА С. Х. Каварджиева да заплати на А. „М.“ сумата в размер на 15 864,00 (петнадесет хиляди осемстотин шестдесет и четири) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ :